

[Finansministeren.]

kalde helt forkerte Forestillinger om, hvad de store Skatteydere i Virkeligheden maa betale i Forhold til deres Indtægt og Formue, og det skulde glæde mig; om de Bemærkninger, jeg her har fremsat, maatte føre til, at man i den staaende Skattediskussion lader Skattefradraget vederfares den Retfærdighed, som det har Krav paa, endogsaa, som det hele ligger, i høj Grad har Krav paa.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) spurgte om nogle Beregninger, som er foretaget til Belysning af Beskæftigelsesforholdene i de senere Aar, og henstillede, om ikke der var Mulighed for at lade Befolkningen faa Indblik i de Oplysninger, der foreligger. Det er rigtigt, at der af Statistisk Departement er foretaget en Række Beregninger dels til Belysning af Beskæftigelsesforholdene i Erhvervene, dels angaaende Erhvervenes Forbrug af fremmede Raastoffer. Det er Beregninger, der, som saa mange andre Beregninger, foretages ved Tid og Lejlighed af Departementet. Med Hensyn til de Resultater, man har kunnet uddrage af disse Beregninger for Beskæftigelsesforholdenes Vedkommende, er der jo givet Oplysninger om Hovedtallene i den Betænkning, der er afgivet vedrørende Valutaordningen. For Raastoffernes Vedkommende beror Materialet i Raastofkommissionen, og saa længe der endnu arbejdes med disse Spørgsmaal, og saa længe i øvrigt dette Materiale ikke er gennemarbejdet mere, end Tilfældet er, vil Materialet ikke kunne fremlægges for Offentligheden.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) spurgte endvidere, hvad Regeringen vil med Hensyn til den indirekte Beskatning. Ogsaa her maa jeg bede det ærede Medlem have en Smule Taalmodighed. I det Kommissorium, der er givet Skattekommissionen, er det paalagt Kommissionen at behandle Spørgsmaalet om Ophævelse eller Nedsættelse af de Skatter og Afgifter, der i særlig Grad belaster de mindre bemidlede Forbrug, og naar det Arbejde er gjort, skal det ærede Medlem faa den Besked, han har spurgt efter.

Hvad den kommende Skattereform angaar, har det ærede Medlem jo i øvrigt allerede paa Forhaand meldt fra for sit Vedkommende, idet han i sin Tale erklærede, at Retsforbundet ikke ønsker Grundskylden gennemført som Led i en almindelig Skattebetragtning. Det ærede Medlem er allerede nu ivrig efter at bringe den rene Lære i Sikkerhed, at ikke profane Hænder skal besmitte den. Vi andre vil nu alligevel prøve at

arbejde paa en fortsat Udformning af Grundskylden i Praksis, medens saa det ærede Medlem og hans Partifæller svæver videre paa deres lille vaade Sky ude i Himmelrummet.

Det ærede Medlem Hr. Elgaard fandt, at Finanslovforslaget for 1938—39 er præget noget stærkt af Spekulation og Konjunkturvurdering. Heri kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret. Naturligvis er der og maa der være Usikkerhedsmomenter til Stede, naar man i en urolig Tid skal budgettere halvandet Aar frem i Tiden, og det gælder ikke mindst med Hensyn til Forbrugsskatter. Men det er min Opfattelse, at Budgettet, som det foreligger, i det hele er lagt paa et forsvarligt Grundlag. Jeg har i den Økonomi, jeg hidtil har haft med at gøre, altid bestræbt mig for at anlægge en nøgtern Vurdering, og jeg haaber ogsaa, det skal kunne lykkes mig i mit Arbejde med Statens Finanser.

Naar det ærede Medlem dernæst spørger, om jeg ikke nærer Bekymring med Hensyn til Statsbudgettets stigende Udgiftsside, vil jeg dertil sige: Jo, saa sandelig er jeg bekymret. Jeg gad i øvrigt se den Finansminister, der turde staa frem for dette høje Ting og for dette høje Tings Presseloge og erklære, at han ikke nærrede nogen Bekymring med Hensyn til den Tid, der kommer. Skulde det engang ske, tror jeg, at det vilde være det høje Tings Tur til at blive bekymret. Jeg behøver blot at pege paa den Finanslovdebat, der nu er ført. Hvor mange er der blandt de ærede Medlemmer, der har haft Ordet, som ikke har stillet Krav til Statskassen? Jeg har ladet udarbejde en Liste derover, og jeg kan sige om denne Liste, at den er saa lang som et ondt Finansaar. Og ser man paa, hvem det er, der har fremsat disse Begæringer, ja, saa er Forholdet jo det, at de, der til daglig fordømmer de stigende Udgifter og de stigende Skatter stærkest, er jo ingeniunde dem, der holder sig beskedet tilbage, naar der er Tale om at stille saadanne Krav. Men nu omvendt, hvor mange er der blandt dette høje Tings Medlemmer, som under denne Debat har peget paa, at der paa Budgettet er Penge at spare, at der er Udgifter, der kan sættes ned? De eneste retfærdige, jeg har fundet i saa Henseende, er de Medlemmer, der har ment, at Udgifterne til Undersøgelser vedrørende Storebæltsbroen kunde spares. Men her er Forholdet ulykkeligvis det, at disse Udgifter ikke engang staar paa Finanslovforslaget. Det, der her er Tale om, er Beløb, som staar paa den Ønskeseddel, der hvert Aar ledsager Finanslovforslaget